

EMILY
HENRYOVÁ

LETNÍ SÁZKA

*Dva spisovatelé, tvůrčí blok,
prázdniny u jezera a romantická
komedie na spadnutí...*

January, autorka románů pro ženy, která právě teď nevěří na lásku a šťastné konce, má přes léto napsat další milostný román, ale vůbec jí to nejde. Uznávaný spisovatel Augustus zrovna prožívá životní i tvůrčí krizi. Dva dávní známí, nyní nečekaně sousedé, spolu uzavřou sázku, která možná změní jejich představy o tom, co šťastný románový konec vlastně znamená.

*„Kniha, která vám vyrazí dech.
Januaryno vyprávění je nespoutané
a náležitě poetické, zasazení na pláž
u malého města okouzující
a romantická linka vás položí
na lopatky.“*

– Booklist

*„Letní sázka je originální, veselá
a plná emocí. Byl někdy pohled
na svět očima milované osoby/rivala
takhle působivý a dojemný? Jestliže
jsou břítké dialogy a sexuální napětí
vaším šálkem kávy, tuhle knihu si
zamilujete.“*

– Sally Thorneová, autorka knihy
Má mě rád, nemá mě rád

„*Letní sázka* je závan čerstvého větru. Za January mi krvácelo srdce a pro Guse bych umřela – vášnivá, chytrá a důvtipná romantická komedie. Nemohla jsem se odtrhnout!“

– Josie Silverová, autorka bestselleru
Den, kdy jsem zahlédla lásku

„V *Letní sázce* Emily Henryové najdete přesně to, co titul slibuje – zábavnou zápletku, rodinná tajemství a vzrušení z lásky, to všechno zasazené na táhlé východní pobřeží Michiganského jezera. Nemůžu se dočkat, s čím Henryová přijde příště.“

– Amy E. Reichertová, autorka knih
The Coincidence of Coconut Cake a *The Optimist's Guide to Letting Go*

„Dojemná a procítěná kniha o lásce, zradě, smutku, selhání a učení se, jak znovu milovat. Hrozně se mi líbilo vyrazit na cestu s Gusem a s January a knihu jsem zavřela s uspokojivým vzdychnutím.“

– Jasmine Guilloryová, autorka knih
The Wedding Date a *The Proposal*

„*Letní sázka* je přesně tak vtipná, okouzlující a emotivní kniha, jakou jsme si vždycky přáli; a k tomu všemu je nečekaným zábleskem citové moudrosti a šibalským společenským komentářem, který zrovna teď potřebujeme. Zamilovala jsem si ji.“

– Julia Whelanová, autorka knihy
Můj oxfordský rok

„Netradiční, svěže současná variace romantického žánru, kterou si čtenáři zamilují.“

– Publishers Weekly

„Procítěný pohled na druhé šance v životě i v lásce.“

– Kirkus Reviews

Emily Henryová

Letní sázka

Emily Henryová

Letní sázka

Přeložila Tereza Libichová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Beach Read © 2020 by Emily Henry
Published by Penguin Random House, USA
Translation © Tereza Libichová, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-543-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-542-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-152-6 (print)

*Pro Joeyho:
Mám tě nejradši na celém světě!*

MÁM JEDNU ZÁSADNÍ chybu.

Ráda si představuju, že to tak máme všichni. Nebo aspoň se mi takhle líp píše – všechny hrdiny a hrdinky svých knih obdařím nějakou sebedestruktivní vlastností a pak už se všechno, co se jim přihodí, točí jenom kolem téhle jedné zásadní chyby. Většinou je to prostě nějaký způsob chování, který si člověk osvojí jako ochranu před okolím, jenže problém je, že s tím pak nedokáže přestat, i když už je mu to k ničemu.

Představte si třeba, že jste jako dítě neměli svůj život tak úplně ve svých rukou. Takže abyste se vyhnuli zklamání, naučili jste se, že je lepší nikdy se sami sebe neptat, co vlastně doopravdy chcete. A dlouho to fungovalo. Akorát že zrovna když zjistíte, o co všechno jste celou tu dobu přicházeli, tak už se řítíte šílenou rychlostí ve sportáku po dálnici, krizi středního věku na krku, tašku narvanou dolary a chlápka jménem Stan v kufru.

Možná je vaší zásadní chybou to, že nepoužíváte blinkr.

Nebo možná to, že jste stejně jako já beznadějní romantici. Prostě si nedokážete přestat vymýšlet příběhy.

Především ten o vašem vlastním životě, tak krásně doplněný melodramatickým soundtrackem a nazlátlými paprsky slunce, co prosvítají okýnkem auta.

Všechno to začalo, když mi bylo dvanáct. Rodiče si mě posadili na gauč, aby mi prozradili novinku. Máma se právě poprvé dozvěděla svou diagnózu – podezřelý shluk buněk v levém prsu – a tolikrát mi zopakovala, že si nemám dělat starosti, až jsem měla pocit, že snad dostanu za trest domácí vězení, jestli mě při tom nachytá. Moje máma byla typ člověka, který všechno zvládne, smíšek a optimistka, žádný strašpytel, ale já jsem teda rozhodně poznala, že je vystrašená. Tím pádem jsem byla pěkně vystrašená i já, seděla jsem úplně ztuhlá na gauči a nebyla si vůbec jistá, co mám říct, aby se to celé ještě nezhoršilo.

Ale potom táta (normálně knihomol a domácí povaleč) udělal něco nečekaného. Postavil se, chytil nás za ruce (mámu za jednu, mě za druhou) a řekl: *Víte, jak se zbavíme té špatné nálady? Půjdeme si zatancovat!*

Na předměstí, kde jsme bydleli, nebyly žádné taneční kluby, jenom jedna obyčejná restaurace, kde každý pátek hrála místní kapela staré známé hity, ale máma se rozzářila, jako kdyby jí právě navrhl, že poletíme soukromým tryskáčem na Copacabanu.

Vzala si na sebe smetanově žluté šaty a tepané kovové náušnice, které se s každým pohybem hlavy zablýskly. Táta objednal dvacetiletou skotskou a pro mě dětský koktejl Shirley Temple a na parketu jsme se všichni tři svíjeli a zmítali, dokud se nám netočila hlava. Smáli jsme se a vráželi jeden do druhého. Smáli jsme se tak, až jsme se už neudrželi na nohou, a můj vždycky tak rezervovaný otec zpíval nahlas „Brown Eyed Girl“, jako kdyby se na nás nedíval celý sál.

Když jsme se pak celí vyčerpaní nacpali do auta a ztichlým městem jeli domů, máma s tátou se drželi za ruce

a já si opřela hlavu o okýnko a pozorovala, jak se za okny míhají světla pouličních lamp, říkala jsem si: *Bude to v pořádku. Všechno bude v pořádku.*

V tu chvíli mi došlo, že když vám svět připadá strašlivý a temný, je to láska, co vás roztančí, je to smích, který vám trochu odlehčí od bolesti, a krása, která dokáže porazit strach. A rozhodla jsem se, že v mém životě tyhle tři věci prostě budou. Ne snad proto, abych z toho těžila jenom já sama, ale bude to tak lepší pro mámu a všechny lidi kolem.

V mém příběhu bude mít zkrátka všechno svůj důvod. A všechno bude dokonalé. V mém příběhu se budou odehrávat večere při svíčkách a v pozadí bude tiše hrát nevtíravá romantická hudba.

Takže jsem si začala vymýšlet krásný příběh o svém vlastním životě, o osudu a o tom, jak všechno funguje, a když mi bylo osmadvacet, můj příběh byl skutečně dokonalý.

Měla jsem dokonalé rodiče (bez rakoviny), kteří mi volali několikrát týdně, opojeni vínem nebo sebou navzájem. Dokonalého přítele (spontánního, vysokého metr devadesát a hovořícího několika jazyky), který pracoval na jipce a věděl, jak se připravuje kohout na víně. Dokonalý, tak trochu zašlý, ale elegantní byt v Queensu. Dokonalou práci jako spisovatelka romantických knížek (inspirovaných dokonalými rodiči a dokonalým přítelem) pro nakladatelství Sandy Lowe.

Prostě dokonalý život.

Jenže ten příběh jsem si jenom vymyslela, takže když se v zápletku objevila díra, celý příběh se najednou rozpadl na kousky. Takhle už to s příběhy bývá.

Teď, v devětadvaceti, jsem byla nešťastná, na mizině, napůl bezdomovec, úplně sama a měla jsem namířeno do úžasného domu u jezera, z jehož samotné existence se mi dělalo špatně. Romantizovat si vlastní život mi už

nepomáhalo, ale tahle moje zásadní chyba si pořád ještě hověla vedle mě na sedadle spolujezdce v omlácené kие soul a podle svého vyprávěla všechno, co se zrovna dělo: *January Andrewsová zírala z okýnka auta na vlny jezera rozzlobeně bičující zšeřelé pobřeží. Pokoušela sama sebe přesvědčit, že přijet sem nebyla chyba.*

No tak rozhodně to chyba byla, jenže lepší možnost jsem neměla. Těžko odmítnout nabídku bydlení zadarmo, když je člověk úplně švorc.

Zaparkovala jsem na ulici a vzhledla k fasádě až příliš velkého domu, s naleštěnými okny a pohádkovou verandou, obklopenou štřapatými trsy jezerní trávy tančícími ve větru.

Porovнала jsem adresu na GPS s tou, která byla napsaná rukou na klíčence. Bylo to ono, tak teda fajn.

Chvilíčku jsem zaváhala, jako kdybych čekala, že by mě třeba mohl srazit asteroid, který způsobí konec světa dřív, než budu muset vlézt dovnitř. Pak jsem se zhluboka nadechla a vystoupila a přitom zápasila se svým přecpaným kufrem v marné snaze vytáhnout ho ze zadního sedadla společně s kartonovou krabicí plnou ginu.

Odhrnula jsem si tmavé vlasy z očí, abych si mohla pořádně prohlédnout chrpově modrou fasádu se sněhově bílými římsami. *Prostě předstírej, že je to Airbnb.*

Okamžitě mi v hlavě vyskočil imaginární popis z Airbnb stránek: *Půvabný a okouzluující dům na břehu jezera se třemi ložnicemi a třemi koupelnami, který je důkazem, že váš otec byl hajzl a celý váš dosavadní život jedná velká lež.*

Vydala jsem se po schodech zařezávajících se do travou porostlého svahu, ve spáncích mi bušila krev a nohy se mi trásly v předtuše okamžiku, kdy se přede mnou otevře brána pekelná a já se propadnu do hlubin.

Ale vždyť to se vlastně už stalo. Minulej rok. A taky tě to nezabilo, takže tě nezabije ani tohle.

Když jsem vstoupila na verandu, všechny ty nepříjemné tělesné pocity jako by se ještě znásobily: obličej mě brněl, žaludek se mi svíral, po krku mi stékal pot. Opřela jsem si krabici s ginem o bok, a když jsem vsunula klíč do zámku, část mého já si přála, aby se zasekl. Což by z celé téhle záležitosti udělalo důmyslný kanadský žertík, který na nás táta nastražil předtím, než umřel.

Nebo ještě líp, vlastně vůbec neumřel. Najednou by vyskočil zpoza křoví a zakřičel: „Baf! Přece sis *doopravdy* nemyslela, že bych měl nějaký tajnej druhej život, že ne? Nemohla sis přece myslet, že jsem měl ještě jeden *dům* a jinou ženu než tvou matku!“

Klíč se v zámku zlehka otočil. Dveře se otevřely.

Dům byl tichý.

Tělem mi projel záchvěv bolesti. Stejně, jakou jsem cítila každý den od chvíle, kdy mi máma zavolala, že měl táta mrtvici, a kdy jsem ji slyšela vzlyknout ta slova do telefonu. *Je pryč, Janie.*

Ne, tati, nic takovýho mě nenapadlo. Ne že bys tady měl dům. Nebo někde jinde. A pak ta druhá bolest, jako když otáčíte nožem v ráně: Ten táta, kterého jsi znala, stejně nikdy neexistoval.

Takového tátu jsem nikdy *doopravdy* neměla. Stejně jako jsem nikdy neměla svého Jacquese a jeho kohouta na víně.

Byl to jen příběh, který jsem si namlouvala. Oded' to už bude buď ošklivá pravda, nebo nic. Vzchopila jsem se a vkročila dovnitř.

První, co mě napadlo, bylo, že ta ošklivá pravda zas až tak ošklivá není. Hnízdečko lásky mého táty bylo upravené jako jeden velký otevřený prostor: obývací přecházel do veselé, modře vykachlíčkové kuchyně s domácky působícím jídelním koutem, skleněná stěna hned za ním nabízela pohled na tmavě natřenou terasu.

Kdyby tady bydlela máma, všechno by bylo v neutrálních pastelových a uklidňujících odstínech. Bohémsky zařízená místnost, do které jsem vstoupila, byla víc podobná bytu, kde jsme bydleli s Jacquesem, než vkusu mých rodičů. Trochu se mi sevřel žaludek, když jsem si tady tátu představila, mezi všemi těmi věcmi, které by máma nikdy nevybrala: rádoby folklorní ručně malovaný stolek, police na knihy z tmavého dřeva, gauč utopený ve změti polštářů. Po tátovi, jak jsem ho znala já, tady nebylo ani stopy.

V kapse mi zazvonil telefon, a tak jsem položila krabici na mramorovou desku, abych mohla hovor přijmout.

„Haló?“ zaskřehotala jsem slabě.

„Jaký to tam je?“ řekl okamžitě hlas na druhém konci. „Je tam sklep s erotickejma sado maso proprietama?“

„Shadi?“ Bylo mi jasné, kdo volá. Podržela jsem si ramenem telefon u ucha, zatímco jsem druhou rukou odšroubovala víčko jedné z mých lahví ginu a přihnula si na posílněnou.

„Vážně mě znervózňuje, že jsem *jediná*, kdo ti může zavolat a zeptat se na něco takovýho,“ vzdychla Shadi.

„Jsi jedinej člověk, kterej o existenci Milostný chatrče ví,“ namítl jsem.

„Nejsem přece *jediná*, kdo o ní ví,“ opáčila Shadi.

Technicky vzato to byla pravda. Zatímco já se o tátově tajném domě u jezera dozvěděla až před rokem na jeho pohřbu, máma to věděla mnohem déle. „No jo,“ řekla jsem. „Ale seš *jediná*, komu jsem to *řekla*. A vůbec, dej mi chvilku, akorát jsem dorazila.“

„Jako vážně?“ Shadi trochu funěla do telefonu, což znamenalo, že je na cestě na směnu do restaurace. Protože jsme obě měly úplně jinou pracovní dobu, většina našich telefonických hovorů se odehrávala během její cesty do práce.

„Obrazně řečeno,“ upřesnila jsem. „Ve skutečnosti jsem přijela už před deseti minutama, ale až teď začínám mít pocit, že jsem konečně tady.“

„Jak moudrá slova,“ pronesla Shadi. „A hluboká.“

„Pšt,“ okřikla jsem ji. „Snažím se to všechno plně prožít.“

„Hlavně se koukni na ten sklep s erotickejma pomůčkama!“ dodala rychle Shadi, jako by se bála, že snad chci zavěsit.

Což jsem nechtěla. Jenom jsem držela u ucha telefon, zadržovala dech a s rozbušeným srdcem si prohlížela tátův druhý život.

A pak, když už jsem sama sebe přesvědčila, že tady by táta svůj čas trávit *přece nemohl*, uviděla jsem viset na zdi něco v rámečku. Byl to výstřížek ze žebříčku nejprodávanějších titulů *New York Times* z doby před třemi lety, úplně stejný, který si pověsil nad krb i u nás doma. A tam bylo moje jméno, na patnáctém místě, úplně dole. A shodou podivných okolností byl o tři místa nade mnou můj rival z vysoké školy Gus (i když teď už si nechal říkat Augustus, protože je přece vážený pán) a jeho debutový román *Zjevení*. Udržel se tam pět týdnů – ne, že bych to nějak počítala (jasně že jsem to počítala!).

„No?“ ozvala se Shadi. „Tak co tam tomu říkáš?“

Otočila jsem se a zaujal mě koberec s mandalou, který visel na zdi nad gaučem.

„Zatím mám pocit, že otec nejspíš hulil trávu.“ Podívala jsem se na okna na druhé straně pokoje, která skoro přesně lícovala s okny souseda – chyba architekta, kterou by ovšem máma při koupi domu nikdy nepřehlídla.

Jenže tohle nebyl její dům, a tak jsem si mohla klidně prohlédnout sousedovu pracovnu s knihovnou od podlahy až ke stropu.

„Páni, třeba to je pěstírna marihuany, a ne hnízdečko lásky!“ zněla Shadi potěšeně. „Měla sis přečíst ten dopis,

January. Celý je to nedorozumění. Táta ti nechal rodinnej podnik a ta ženská byla jeho obchodní partner, žádná milenka.“

Bylo snad něco špatného na tom, že jsem si přála, aby měla pravdu?

Každopádně ten dopis jsem si rozhodně přečíst chtěla. Jenomže jsem pořád čekala na vhodný okamžik a doufala, že ten nejhorší vztek ze mě konečně vyprchá a poslední tátova slova mě dokážou utěšit. Jenže uběhl celý rok a strach obálku otevřít ve mně rostl každým dnem. Bylo tak nefér, že by měl mít poslední slovo a já neměla možnost mu odpovědět. Křičet nebo brečet nebo chtít vědět víc. Až obálku jednou otevřu, už to nikdy nebudu moct vzít zpátky. To už bude konec. Úplně poslední sbohem.

Takže dokud se neodhodlám, obálka s dopisem si bude žít svůj vlastní šťastný (byť trochu osamocný) život na dně krabice s ginem, kterou jsem si s sebou přivezla z Queensu.

„Není to pěstírna,“ řekla jsem Shadi a otevřela posuvné dveře vedoucí na terasu. „Leda že by ta tráva byla ve sklepe.“

„V žádným případě!“ protestovala Shadi. „Ve sklepe jsou erotický pomůcky na sado maso.“

„Co kdybysme můj smutnej život už nechaly na pokoji,“ navrhla jsem. „Co je novýho u tebe?“

„Myslíš Strašidelnej klobouk?“ zeptala se Shadi. Kdyby měla ve svém miniaturním bytečku v Chicagu míň než čtyři spolubydlící, hned bych bydlela s ní. Ne že bych teda byla schopná něco dělat, když jsme byly se Shadi spolu. A moje finanční situace byla příliš zoufalá na to, abych si mohla dovolit nedělat nic. Další knížku jsem musela dokončit v tomhle pekle, kde aspoň nemusím platit nájem. Pak si možná budu moct dovolit svůj vlastní byt – bez Jacquese a čehokoliv, co by mi ho připomínalo.

„Jestli je Strašidelnej klobouk zrovna to, o čem chceš mluvit,“ povzbudila jsem ji, „tak klidně. Vyklop to.“

„Ještě pořád na mě nepromluvil,“ smutně si povzdechla Shadi. „Ale já jakoby *cejtím*, že se na mě dívá, když jsme spolu v kuchyni sami. Protože jsme propojený.“

„Hele a nebojíš se, že nejsi propojená s *tímhle* klukem, kterej nosí předpotopní klobouk, ale spíš s duchem původního majitele klobouku? Co budeš dělat, když zjistíš, že ses zamilovala do ducha?“

„Hm.“ Shadi se na chvíli zamyslela. „Tak to bych si asi musela aktualizovat profil na Tinderu.“

Vítr zčeřil vodu u paty kopce, sfoukl mi hnědé vlny vlasů přes ramena a zapadající slunce všechno prozářilo zlatými paprsky světla, tak jasnými a oslňujícími, až jsem musela přimhouřit oči, abych viděla jeho oranžové a rudé odlesky, které vrhalo na pláž. Kdyby tohle byl jen tak nějaký dům, který jsem si pronajala, tak by to bylo perfektní místo, kde napsat milostný román, který jsem nakladatelství slibovala už měsíce.

Zjistila jsem, že Shadi pořád mluví o Strašidelném klobouku. Jmenoval se Ricky, ale tak jsme mu nikdy neřikaly. O Shadině milostném životě jsme vždycky mluvily v kóděch. Byl tu například ten starší chlápek, který měl úžasnou rybí restauraci (tomu jsme přezdívaly Pán ryb), a potom jeden, kterému jsme říkaly Mark, protože vypadal jako jiný *opravdu slavný* herec Mark, no a teď tu byl tenhle nový kolega, barman, který každý den nosil klobouk, který Shadi nesnášela – a přesto mu nemohla odolat.

Ke konverzaci jsem se vrátila zrovna, když se Shadi ptala: „Víkend kolem čtvrtého července, na Den nezávislosti? Můžu přijet?“

„To je víc jak za měsíc.“ Chtěla jsem protestovat, že to už tady dávno nebudu, ale věděla jsem, že to není pravda. Bude mi trvat minimálně celé léto, než napíšu knížku,

vyklidím dům a oboje prodám, takže budu mít (doufám) zase trochu relativního pohodlí. Ne v New Yorku, ale někde, kde je to levnější.

Představila jsem si, že bych si mohla dovolit bydlet třeba v Duluthu. Máma by tam za mnou na návštěvu nikdy nepřijela, ale v uplynulém roce jsme se tak jako tak moc nenavštěvovaly, teda kromě mé tří denní vánoční návštěvy. Během ní mě vytáhla na čtyři lekce jógy, do tří narvaných fresh barů a na představení *Louskáčka* v hlavní roli s nějakou místní hvězdičkou, o které jsem v životě neslyšela: jako kdyby možnost, že bychom spolu byly jen na vteřinu samy a náhodou se zmínily o tátovi, znamenala hrozbu, že v tu ránu všechno od základu shoří.

Celý život mi všichni moji kamarádi záviděli, jaký jsme spolu měly vztah. Jak často a otevřeně (nebo jsem si to aspoň myslela) jsme spolu mluvily, kolik jsme si spolu užily legrace. Teď jsme si hrály, kdo koho zastihne na telefonu, ale ani jedna z nás se moc nesnažila.

Původně jsem měla dva milující rodiče a přítele, s nímž jsem žila – a nakonec mi zbyla jenom Shadi, nejlepší kamarádka, která ale bydlela trochu moc daleko. Na přestěhování se z New Yorku na pobřeží do North Bearu v Michiganu bylo nejlepší to, že jsem byla blíž Chicagu, kde bydlela.

„Čtvrtého července je za dlouho,“ postěžovala jsem si. „Jsi odsud jenom tři hodiny autem.“

„Jo, a neumím řídit.“

„Tak bys asi měla vrátit řidičák,“ řekla jsem.

„To mi věř, že se nemůžu dočkat, až mu vyprší platnost. Budu se cejtit tak volná! *Nesnáším*, když si lidi myslěj, že umím řídit jenom proto, že na to mám papíry.“

Shadi řídila hrozně. Ječela hrůzou vždycky, když měla odbočit doleva.

„A navíc, víš přece, jak to máme v práci s rozpisem slu-